

gaaende Udformningen af Reglerne for Løn- og Beskæftigelsesvilkaar. Resultatet af Udvalgets Arbejde foreligger nu i en Betænkning, som vil blive omdelt til det høje Tings Medlemmer. Betænkningen indeholder 3 forskellige Forslag til Fastsættelse af Lønvilkaar og Beskæftigelsesvilkaar ved Nødhjælpsarbejder. Det første Forslag, Forslag I., er stillet af Andersen, Johansen, Lyngsie og C. F. Madsen. De vedkommende indleder deres Udtalelser om hele Spørgsmaalet med at sige, at „Nødhjælpsarbejders Igangsættelse er en uundgaaelig Nødvendighed“, og jeg glæder mig over denne Udtalelse, ikke mindst paa Baggrund af den Udtalelse om Nødhjælpsarbejders Betydning, som under Forhandlingerne her i Tinget er fremkommet fra den socialdemokratiske Rigsdagsgruppes Leder (Stauning). Man finder altsaa Nødhjælpsarbejder uomgængelig nødvendige, og man definerer Nødhjælpsarbejde paa en Maade, som i det væsentlige falder sammen med den Definition heraf, som er givet i Lovforslaget og i de dette ledsagende Motiver. Man vil imidlertid have disse Nødhjælpsarbejder udført til tarifmæssig Betaling for de derved beskæftigede Arbejdere, idet man saa tænker sig en Nedsættelse af Udgiften for den Kommune eller Institution, eventuelt Staten, som sætter disse Arbejder i Gang, tilvejebragt igennem en Nødhjælps-Fond, i hvilken Staten skulde indskyde et Beløb pr. Arbejdsdag svarende til Gennemsnittet af den Understøttelse, som vedtægtsmæssigt kunde tilkomme den vedkommende i Henhold til Arbejdsledskassernes Vedtægt og til Loven af 22. December 1920 om den ekstraordinære Arbejdsledshedsunderstøttelse. Af denne Fond skulde der saa udbetales som Støtte til Udførelsen af saadanne Arbejder 25 pCt. af de direkte Udgifter, som Kommunen eller den private Institution har haft til Arbejdsled. Der kræves altsaa fuld Arbejdsled, og derved kommer Arbejdet jo til for samtlige i Udførelsen interesserede Parter at koste ganske det samme, som hvis Arbejdet fuldstændig frivilligt uden Hensyn til Arbejdsledheden sættes i Værk. Jeg tvivler paa, at det vil blive muligt at tilvejebringe Nødhjælpsarbejder i synderligt Omfang paa dette Grundlag, simpelt hen fordi Staten og Kommunerne ikke kan bære Udgifterne derved. Forslagsstillerne hævder, at for saa vidt man kræver Nedsættelse af Lønnen eller indskrænket Arbejdstid, har man derigennem til Hensigt at lægge Byrderne ved Misærens Afhjælp-

ning alene over paa den ene Part, om hvilken de erklærer, at netop den er uskyldig i Misæren. Men jeg maa dertil svare, at de Herrer synes at have glemt, hvilke økonomiske Ofre der faktisk paa-lægges det hele Samfund ved Iværksættelsen af saadanne Arbejder, som — det maa man erindre — udelukkende sættes i Gang som Lægemiddel mod den sociale Sot, som Arbejdsledheden er. Ved et Forslag som Forslag I. tager man efter min Mening ethvert Incitament bort fra Arbejderne til snarest muligt at søge tilbage til det frie Arbejdsmarked. Det siges vel i Forslaget, at de ved Nødhjælpsarbejder paa disse Vilkaar beskæftigede Arbejdere skal have Lov til at forlade Arbejdet, hvis det passer dem, naar de vel at mærke ikke kræver Understøttelse, og at de skal have Pligt til at forlade Arbejdet, saafremt der anvises dem andet Arbejde. Men Initiativet for vedkommende til selv at søge andet Arbejde tages bort; og sammenligner man det Antal Arbejdsforhold, der kommer i Stand ved vedkommendes eget Initiativ, med Arbejder, tilvejebragt gennem Arbejdsanvisningen, vil man øjeblikkelig være klar over, hvilken Betydning Initiativet hos den arbejdsløse selv i saa Henseende har. Jeg maa derfor hævde, at Forslag I. falder udenfor den Rame, der i Lovforslaget er skitseret for Fastsættelse af Lønvilkaar og Beskæftigelsesvilkaar ved Igangsættelsen af Nødhjælpsarbejder.

Det næste Forslag, der er betegnet som Forslag II., er stillet af tidligere Arbejdsanvisningsdirektør Hr. Jensen-Sønderup og gaar ud paa, at Nødhjælpsarbejde skal i videst mulig Udstrækning gives Arbejdere i Akkord, og saaledes, at der gennem disse Akkorder kan tjenes mere, end der ydes i Arbejdsledshedsunderstøttelse, idet man forudsætter, at der ugentlig arbejdes 6 Dage med 8 Timers dagligt Arbejde. Der er i Forslaget skitseret saadanne Akkordindkomster, men de er naturligvis kun normgivende, om dem vil der jo i hvert enkelt Tilfælde kunne forhandles. Det foreslaas ordnet saaledes, at Ugeførtjenesten ved almindeligt Arbejdsmandsarbejde paa Landet kan blive 45—50 Kr., i Købstæderne 50—60 Kr. og i København mellem 60—72 Kr., og for saa vidt Arbejdet ikke kan gives i Akkord, men der maa arbejdes paa Time-løn, foreslaas det — men det er selvfølgelig ogsaa Tal, som i det enkelte Tilfælde kan gøres til Genstand for nærmere Forhandlinger og Overvejelse —, at Time-lønnen sættes henholdsvis til 90 Ø., 1 Kr. og